

Erik Svendsen

LEIF PANDURO

En tale til klassikerdagen¹

”Det var godt vi fik det bedre – men det ville være bedre hvis vi havde fået det godt” (Sørensen citeret i Møllehave 1982, 112). Citatet stammer ikke fra Leif Panduro men fra en af hans samtidige kolleger. Kendere vil vide, at ordene er Villy Sørensens, og jeg trækker ikke denne solistiske intellektuelle ind for at dumpe Panduro i hovedet og sige, at han ikke havde den åndfulde tyngde, som Sørensen besad. Jeg citerer, fordi Sørensens dialektiske vending indfanger noget nær essensen af det velfærdssamfund, som Panduro blev en skattet eksponent for.

På den ene side var der den materielle velstandsstigning, på den anden side den mentale tilstand der ikke kom til at flugte med den øgede varerigelighed. Det mentale skyggeland var Leif Panduros domæne, formidlet i tragikomiske tekster af vidt forskellig art, fra de gales tale over psykologisk realisme til myriader af stemmer der parodierer magten. Her et sigende og afklaret citat fra *Rend mig i traditionerne* (1958/1971):

Hvis det er det, alle mennesker stræber efter, fjernsyn og bil og pension og fred og ro og avancement og pænt tøj og rejser til udlandet og karriere og succes, og hvad ved jeg, så må jeg desværre bekendtgøre, at jeg ikke er med på holdet. For den slags stræben kommer man ingen vegne med. Ikke ud af pletten. Jeg gider ikke. Så vil jeg meget hellere have en atombombe i hovedet (Panduro, 61).

Min første tese er således, at Leif Panduro er en af de bedste til at skildre, hvordan velstandsdanskerne på papiret skulle få det bedre, fordi flere fik flere penge imellem hænderne, men det fik de det ikke markant bedre af.

Kunsten er samfundets dårlige samvittighed – det sagde Villy Sørensen også – og selv om Panduro blev meget populær, ja folkelig, så handler det meste af forfatterskabets litterære udgivelser om den træge psykologi, der ikke kunne følge med fremskridtet, fordi det kun havde øje for det ydre. Men i modsætning til Villy Sørensens sære og fremmedgørende fortællinger var der noget imødekommende og forsonende over Panduros litterære værker.

I starten skildrer han gale mænd, der ikke kan kontrollere deres driftsliv, fordi det normales rammer var alt for snævre. Siden udvider han til at skildre mænd og kvinder, der var lige ved at tabe pusten, fordi de højtråbende frigørelsesbestræbelser var ved at være for meget af det gode.

Åbninger og udvikling

Et lille intermezzo, der skal indfange den stilistiske og tematiske udvikling hos Panduro kommer her. Dette kan man gøre på mange måder, jeg har med inspiration fra Johannes Møllehave (1982) valgt at følge nykritikkens råd om at fokusere på initial-situationen, på tekstens åbning.

Gennembrudsudgivelsen *Rend mig i traditionerne* indledes med ordene: ”I begyndelsen var det noget værre roderi. Jeg kan ikke huske noget om, hvordan jeg havnede på dette sted. Det står lidt tåget for mig, forstår De. Jeg var i hvert fald meget træt, selv om ham betjenten sagde, jeg var fuld” (Panduro 1971, 5).

Jeg bemærker Panduros leg med den bibelske ’urtekst’ eller snarere forvrængningen af skabelsesberetningen. Ordet og lyset er her blevet – omtåget. Jeg bemærker også, at teksten er dialogisk, læserinkluderende med direkte henvendelse med det høflige De. Autoritativ som det bibelske forlæg er Panduros tekst ingenlunde. Det er samtidig bemærkelsesværdigt, at den talende har vaklende sted- og tidssans. Den unge mand taler ud fra en magtunderlegen position. Den talende er apologetisk. Trængt af omverdenen, og det viser sig, at miseren også handler om, at han er truet af indre tilskyndelser (Olsen 2020).

Som bekendt havde Panduro et livslangt udestående med psyko-

analysen. 'Bogen på briksen', sådan kan man læse de første mange bøger.

Det gælder ikke mindst *De uanstændige* (1960) – en titel der i den grad er i samklang med tidens spirende frigørelse fra de rigide traditioner. Romanen indledes sådan her: "Dengang Thomas var dreng, længe før den anden verdenskrig, eller den store krig, som den blev kaldt, fik en amerikansk billedhugger den fortvivlede idé at hugge de amerikanske præsidenters hoveder ud i en klippevæg i Pennsylvania. Han læste om det i *FREM*" (Panduro 1960/1972, 5).

Den patriarkalske ordens tunge symbolske udtryk bliver indprentet i naturen og gentaget én miniature i Thomas' fader, der er lige så psykologisk nuanceret som en klippevæg. I den orden hører Thomas hjemme, men så er der naboerne, der bor i anarkismens højborg med en impotent derangeret patriark og dennes, gerne halvnøgne hustru plus en elsker, der er lidt til en side. Og så er der de jævnaldrende søskende Mick og Topsy, hvis adfærd i den grad tangerer det incestuøse.

Thomas vil frem her i verden og væk fra sin patetiske fader, og så retter han al sin driftsenergi mod søskendeparret. Endnu et citat, længere inde i bogen:

Topsys bryster og Topsys lår og Topsys mave. Men Topsy blev til Mick og han igen til hende, og hun til ham, og hans ben blev til hendes ben, og hendes bryster blev til hans. Kunne ikke blive fri for dem begge to. Igen en hvid rædsel. Var måske, som en af dem, som disse fyre med våde øjne og våde læber. Forelsket i hvem (ibid., 42).

At der er en tæt forbindelse til Klaus Rifbjerg og dennes succesroman *Den kroniske uskyld* (1958) er evident, men bemærk hvordan Panduro med titlen peger på det på en gang farlige og dybt fascinerende ved det uanstændige, mens Rifbjergs titel snarere leder opmærksomheden hen på det fikserede.

I 1972 fik *De uanstændige* en follow up med *Amatørerne*. Den indledes sådan her: "Det var en sen aften i oktober. Thomas sad og kiggede på et fotografi, en forstørrelse af et øre" (Panduro 1972/1973a, 5). Tja, energiniveauet er dalet en kende. Der er ikke så meget at se frem til, når man

selv er blevet lidt af en træmand. Men der kommer lidt liv i Thomas, selvfølgelig, fordi han genser Topsy og erfarer, at han har en søn, som han nærmest bliver forelsket i, som var han Mick i en ny gestalt.

Det sidste indledningscitater jeg vil bringe, har en endnu mere nedtonet karakter. Starten på *Den ubetænksomme elsker* fra 1973 lyder: ”For en del år siden købte Jakob Holme gamle doktor Bruuns praksis” (Panduro 1973b, 5).

Nej, man skal ikke forvente en page-turner. Hvor unge Panduro skrev om, hvor svært det var at finde en balance mellem det indre og ydre, mellem drifterne og over-jeg’et, der handler *Den ubetænksomme elsker* om en sensibel men kernesund læge, der platonisk forelsker sig i en mentalt udsat yngre kvinde, og i solidaritet med denne Sanna kommer han på kant med systemet. Romanens finale lyder i modsætning til initialsituationen skræmmende: ”Jeg er bange, sagde hun. Det er jeg også! Sagde han” (ibid., 168).

En insisterende psykoanalytiker vil selvfølgelig hævde, at Panduro reelt blot forskyder den incestuøse fantasi som nu gestaltes af en myndig læge og en ung kvinde, ’faderen og datteren’.

Multimedietalentet

Der er selvsagt meget (mere) at sige om prosaforfatterskabet, men jeg vil ikke desto mindre springe frem til min anden tese om Panduro, som også John Chr. Jørgensen, den store Panduro-kender, betoner i biografien fra 1987: Forfatteren blev så stor i sin tid – langt større i folkelig forstand end Villy Sørensen og Klaus Rifbjerg – fordi han var meget mere end sine romanudgivelser.

Leif Panduro var måske den første moderne forfatter, der havde et multimedialt talent, og det var den egenskab der gjorde ham suveræn i sin tid. Kritikeren Jens Kistrup omtalte den succesfulde Panduro som ”det skrivende supermarked” (Jørgensen 2023, 79), og det er unægtelig en tvetydig ros, for en finlitterær forfatter må jo helst ikke blive folkelig skattet. Men det blev Panduro i og med, at han kunne skifte mellem forskellige former for tekstproduktion og indgå i flere mediesammenhænge og samarbejder og på den måde kom i kontinuerlig kontakt med

et stort publikum, med mange danskere. Klaus Rifbjerg udfoldede sit talent i mange skrivende genrer og udgav en sand overflod af bøger, mens Panduro strakte talentet ud i flere medier og formater, var en professionel leverandør og var på langt flere medieplatforme end alle andre i samtiden (Andersen 2001). Og denne spraglede professionalisme parret med sansen for at ramme nationale og mentale smertepunkter – ofte med humor – løftede Panduro op i en klasse for sig.

Hvilke nulevende forfattere har samme multimedie talent som Panduro? Ingen – så vidt jeg kan se. Eller også er mediesituationen radikalt forandret. I så fald ikke til det bedre, for Panduro kunne være god, fordi han fik det bedre ved at være en del af et kollektiv. De samme muligheder findes vist ikke i dag. Digitaliseringen til trods.

Så for historiens skyld vender vi nu blikket bagud mod forne tiders medielandskab.

Yngre læsere kan måske ikke vide det, men der var engang, hvor rigtig mange danskere var samlet om tv'et i stuen, det såkaldte husalter, og hvem leverede tekster til den folkelige underholdning? Det gjorde Panduro, der skrev episoder til *Huset på Christianshavn* (1970ff), tekster til *Hov-hov* (et ugentligt satirisk program, datidens svar på Jonatan Spang – bare tit bedre end Spang), ligesom Panduro moderniserede dansk tv-historie, fordi han leverede manuskripter til nye krimiserier – *Kan De li' østers* (1967), *Smuglerne* (1970), ligesom han får aktier i radiohistorien ved at skrive episoder til *Karlsens kvarter* (1967ff). En filmklassiker som *Harry og kammertjeneren* (1961) har manuskript af Panduro. Populariteten kulminerer, som de fleste vil vide i 1970'erne med en række tv-spil: fra *Bella* (1970), *Et godt liv* (1970), *Rundt om Selma* (1971), *I Adams verden* (1973), *Bertram og Lisa* (1975) og *Anne og Paul* (1975) til det sidste store drama, som lagde gaderne øde: *Louises hus* (1977). Året efter så vi Louise – gestaltet af Ghita Nørby – som Ingeborg med fremtiden foran sig i *Matador*.

Ak ja, det var dengang psykologisk dramatik i et adstadigt tempo og med dvælende nærbilleder kunne få danskerne til at diskutere 'ondt i folkesjælen'. En folkesjæl som jeg vil mene primært blev forbundet med den middelklasse, som forfatteren i de første mange bøger udfrittede, for så langsomt men sikkert at blive stadig mere solidarisk med.

Jeg vil imidlertid gøre et ophold ved en af de mange medieindsatser, som efter min private mening gjorde Panduro til noget nær elsket.

Degraderet

For nu at trække afsløringen lidt ud må jeg indrømme, at da jeg fredag aften samlede mine noter til denne peptalk, tænkte jeg i mit stille sind: 'det kan altså være svært at aktualisere og modernisere Leif Panduro'. Han er en klassiker, men det er han overvejende, fordi han var et så sensibelt et ekko af et velstandssamfund, som vi nu om dage er begyndt at tvivle på. Benny Andersen karakteriserede ham som "'Den skabende seismograf'" (citeret efter Møllehave 1982, 115). Men selv en seismograf kan blive overhalet af historien.

For at demonstrere skiftet i interessen vil jeg pointere, hvordan forfatterskabets aktier er dalende i faglitteraturen ved at sammenligne glansperioden 1970- og 80'erne med nyere tid. I Torben Brostrøms udgave af *Danske digtere i det 20 århundrede*, bind 4 fra 1982 bliver Panduro portrætteret af Johannes Møllehave. Det har han hele 22 sider til. Man skal så huske, at størstedelen af Møllehaves tekster og bøger bestod af en kaotisk mængde citater fra diverse kilder, sådan også her, idet portrættet ligner en mosaik af Panduro-citater. Men alligevel – 22 sider med to spalter på hver side. Og så må jeg retfærdigvis tilføje, at Møllehave er god til at finde andre forfatteres prægnante formuleringer.

Faglitteraturen om Panduro er i 1970'erne righoldig og frodig, såvel Bodil Wamberg (1978), Jørgen Tiemroth (1977), Orla Lundbo (1973) som Birgitte Hesselaa (1976) udgiver bøger om forfatteren, foruden selvfølgelig John Chr. Jørgensens digre biografi fra 1987 og hans tidligere studier fra henholdsvis 1973 og 1974.

Men i redaktør Anne-Marie Mais nye udgave af *Danske digtere i det 20 århundrede*, bind 2 fra 2001 finder vi Robert Zola Christensens portræt på sølle 5 sider. Til sammenligning får Anders Bodelsen 12 side og Klaus Rifbjerg 17 sider. Rifbjerg er altså mere end tre gange så vigtig som Panduro. Tager vi så samme redaktør Anne-Marie Mais *Læsninger i dansk litteratur, 1940-1970* fra 1997 finder vi Tage Skou-Hansens udlægning af Panduros drama *Farvel Thomas* fra 1968. Det

udmærker sig ved at være bindets absolut korteste bidrag, blot på 5 sider, og Skou-Hansen er nådesløs i sin pointering af, hvordan tiden er løbet fra Panduro, hans drama og i øvrigt også fjernsynsmediet. I samme bind er der i øvrigt en analyse af Rifbjergs roman *Anna (jeg) Anna* på 19 sider. Det ligner et mønster: Rifbjergs værk er næsten fire gange så vigtigt som Panduros bidrag til litteratur- og mediehistorien.

Jeg griber mig i at tænke, at Anne-Marie Mai må have udtalte reservationer over for Leif Panduro. Jeg kender ellers Anne-Marie Mais generøse tilgang til snart sagt al moderne litteratur (fx Mai 2022, 2016 og 2011). Samtidighedens æstetik har vide rammer. Men der er undtagelser, og Leif Panduro får æren af at blive statusdevalueret. Jeg citerer det afsnit, hvor Tage Skou-Hansen skriver med hammeren: ”Stykket var avanceret og godt nok dengang. Tiden er bare gået og oplevelsen af det kan kun erindres af dem, der så det første gang det blev sendt. Gentages kan den ikke. Heller ikke rekonstrueres af andre, som ikke kiggede på til premieren” (Hansen i Mai 2001, 268).

Den kritiske tilgang til Panduro finder vi i øvrigt allerede i 1970’erne; Jørgen Holmgård (1977), Søren Schou (1976) og Mads Tranholm (1977) trækker alle på tidens ideologikritiske strømninger, og symptomatisk for den tilgang betoner Tranholm at nok ligger oprøret Panduro på sinde, men kritikeren stiller tvivlende over for ”den emancipatoriske brugbarhed af det skrevne” (Tranholm 1977, 74).

Dansk dada søndag formiddag way back

Så hvad gjorde jeg fredag aften, da jeg samlede mine åndskræfter om Panduro? I min kvie tyede jeg til et medieprodukt, som jeg som dreng elskede, nemlig et radio-satirisk program, der blev sendt søndag formiddag: *Holdningsløse Tidende* (1967-1975). Jeg ville høre, om det holder – så mange år efter.

Hvis man har mulighed for at frekventere Mediestream, kan man høre en sølle mindeudsendelse om Leif Panduro, men den handler gudskelov om just *Holdningsløse Tidende*. Jo den er fuld af samtidige referencer, som yngre danskere ikke kan se komikken i. De færreste

ved i dag fx hvem Kaj Bruun var, men det var en betydningsfuld chef på DR, der startede serien og som Panduro konsekvent indskrev som parodisk amerikaniseret figur. Men de genrer, de faste figurer der optræder i serien, og den sans for at mikse populærkultur, politik, samliv, sex og andet godt, som programmet rummer, er i mine ører guddommelig humor. Og formen, de vilde kontraster, overdrivelser, den oratoriske gestik koblet til sproglig amok holder. *Holdningsløse Tidende* er Monty Python oversat til radio. Der er fart over feltet: absurde reklamer afløses af absurde reportager, der kontrasteres de vildeste meningsopløsende lyde eller bare gentagelser, halvkvædede viser og dårlige vitser, annonceret som en sladderspalte: ”har du hørt det, har du hørt det?”.

Jeg tror ikke Leif Panduro tog stoffer; hans skildring af 68’erne er i begyndelsen lettere sympatiserende men hurtigt får piben en anden lyd. Så det er ikke rusmidler, der har fået Panduro til at skrive på en gang så præcist og så vildt associativt (James Joyce go home!). *Holdningsløse Tidende* er holdt i et kaudervælsk dansk (plus minus diverse dialekter), samtidig med at tidens reklamesprog, politikerretorik, smægtende strygermusik, schlagere og leflende journalistik udgør en unik montage, som filmavantgardister må misunde. Nogle af de faste indslag havde titler som ”Æternissen”, ”Dagens digt” (hug til alle kollegerne, fra Frank Jæger til Rifbjerg og Emil Aarestrup), ”Vandringsmanden” (med undertitlen ’fra slam og dynd’, altid med et ”oh ryf”) og ”Ædespalten” der var komplet gakkede madanmeldelser: maden var partout en ’komplet uspiselig klatkage’, og anmeldelsen leveret i et mix af fransk, dansk og dadaisme. Sort snak på højt niveau. Signifiant-kæderne, sprogliren dansede, mens betydningen, signifié, haltede bagefter.

Programmets faste skuespillere var jazzmusikeren Bent Schjærff, Ulf Pilgaard og Lotte Tarp. Den sidste med den mest sexede og uskyl-dige stemme, og jeg tvivler på at skuespillerens tæft for det auditivt feminine ville blive gouteret i dag. Hvem vil finde sig i at blive tituleret ’lamseben’ og med henværte suk nyde den status?

Helt ærlig: Der var ingen danske forfattere i 1960- og 1970’erne, der havde den humoristiske flair som Leif Panduro stråler med i *Holdningsløse Tidende*. Alene af den grund bør han forblive en klassiker.

Her er han i sit es: med et team, der har fuldstændig tiltro til, at han kan levere aldeles aparte dialoger og episoder, tilløb til sange, redaktionelle indfald, reklameapproprieringer og meget andet, og han har tilmed et politisk og journalistisk frirum. Det ligger jo i titlen, og netop derfor blev *Holdningsløse Tidende* (kultur)politisk velgørende, fordi Panduro kunne tillade sig snart sagt hvad som helst. Det samlede resultat er, at han gør nar af alt og alle. *Holdningsløse Tidende* peger frem mod det postmoderne og dekonstruktionen. Men radiosatiren er meget sjovere og mindre forudsigelig end det teoretiske opgør med marxismen var.

Var programmet holdningsløst? Nej, det var snarere muntert fortvivlet på nationen og kulturens vegne. Og det var ingenlunde en 'tidende', i betydningen arkaisk nyhedsformidling. Programmet var spot on til tiden. I sin form og sit spraglede sprog var det forud for sin tid og i samklang med Monty Python, det engelske galehus.

På sin egen flabede måde var fundamentet for *Holdningsløse Tidende* transgressionen, den radikale overskridelse, for der var ikke, så vidt jeg kunne høre, værdier eller positioner, der blev skånet i dette latterens angreb på ordenen.

Elskede og underkendte

To af landets største og mest folkekære forfattere døde i 1970'erne: Tove Ditlevsen (1976) og Leif Panduro (1977). Jeg nærmer mig afslutningen – altså på denne tale – men tænk over de påfaldende fællestreæk der er mellem de to. Begge udfolder sig i genrer og formater andre forfattere ikke ville røre med en ildtang (fx brevkasse og radiosatire) og bemærk, hvordan de begge var optaget af at skildre det ikke koordinerede indre, men gør det i former så mange kunne være med. Selv om Ditlevsens *Ansigterne* (1968) og mange af Panduros romaner skildrer 'det gale sind', så er formen ikke så modernistisk dissociert, at læseren mister overblikket, ikke kan skelne mellem imagination og almindelig social realitet. Fælles for de mange markante forfattere fra 1960- og 70'erne er, at det er bagsiderne ved velstandssamfundet, de to borer i – det gjorde Villy Sørensen og Rifbjerg jo åbenlyst – men de var

mere introverte, hvor Panduro og Ditlevsen på hver deres måde evner at gøre studiet af de mentale skyggesider ekstrovert, læserinkluderende.

Begge skriver de åbenlyst med hver deres kønsagenda, og det er så sigende, at Ditlevsens kvindeoptik siger yngre kønsfæller så meget i dag, mens Panduros undersøgelser af den mandlige mystik nyder langt mindre opmærksomhed. Måske er en forklaring at Tove Ditlevsen foregreb autofiktionen (der jo er af ældre dato, men lad nu det ligge), mens Panduros tekster var mere traditionelt fiktionsslørede. Måske er en forklaring på forskellen mellem Ditlevsen og Panduro, at den sidste vitterlig konstant skriver på psykoanalysens fundament, samtidig med at han driller og leger med dens indsigter. Tove Ditlevsens distance til psykoanalysen er og bliver mere evident (Andersen 2022). Men et afgørende og sigende fællestræk mellem de to skattede forfattere er, at de begge blev dømt 'ikke rigtig modernister'. Det er måske forklaringen på, hvorfor de siden er blevet klassikere.

"Roger, over skifter"

Og den udgangsreplik er et citat fra *Holdningsløse Tidende*.

Litteraturliste

- Andersen, Jens (2022). *Tove Ditlevsen. En biografi*. København: Gyldendal.
- Andersen, Frits (2001). "Klaus Rifbjerg", i Anne-Marie Mai (red.): *Danske digtere i det 20. århundrede, bind II: Fra Morten Nielsen til Hans-Jørgen Nielsen*, København: Gads Forlag.
- Christensen, Robert Zola (2001). "Leif Panduro", i Anne-Marie Mai (2001).
- Hessela, Birgitte (1976). *Leif Panduro. Romaner. Noveller. Journalistik*. København: Borgen.
- Holmgaard, Jørgen (1977). "Det indeklemte oprør – Om Leif Panduros romaner", i Peter Madsen (red.): *Linjer i nordisk prosa. Danmark 1965-1975*. Stockholm: Bo Cavefors.
- Jørgensen, John Chr. (1973). *Leif Panduro. Radio. Film. Teater. TV*. København: Borgen.
- Jørgensen, John Chr. (1974). *I Panduros verden. En principiel undersøgelse af teknik, tematik og ideologi i Leif Panduros TV-spil "I Adams verden"*. København: Studenterrådets tryk.
- Jørgensen, John Chr. (1987). *Leif Panduro. En biografi*. København: Gyldendal

- Jørgensen, John Chr. (2023). *Gensyn med Finn Søeborg, Anders Bodelsen og Leif Panduro*. København: Kvinder skriver.
- Lundbo, Orla (1973). *Panduro*. København: Gyldendal.
- Anne-Marie Mai (red.): *Danske digtere i det 20. århundrede, bind II: Fra Morten Nielsen til Hans-Jørgen Nielsen*, København: Gads Forlag.
- Mai, Anne-Marie (2011). *Hvor litteraturen finder sted. Moderne tider 1900-2010*. København: Gyldendal.
- Mai, Anne-Marie (2016). *Galleri 66. En historie om nyere dansk litteratur*. København: Gyldendal.
- Mai, Anne-Marie (2022). *Litteraturland. En GPS*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Møllehave, Johannes (1982). "Leif Panduro" i Torben Brostrøm (red. m.fl.): *Danske digtere i det 20 århundrede, bind 4*. København: Gads Forlag.
- Olsen, Stig (2020). "Vrøvlens spådom. Ironi, galskab og narrativitet i Leif Panduros *Rend mig i traditionerne*", i *Spring* nr. 46. København: Forlaget Spring.
- Panduro, Leif (1958/ 1971). *Rend mig i traditionerne*. København: Gyldendal.
- Panduro, Leif (1960/ 1972). *De uanstændige*. København: Gyldendal.
- Panduro, Leif (1973 a). *Amatørerne*. København: Gyldendal.
- Panduro, Leif (1973 b). *Den ubetænksomme elsker*. København: Gyldendal.
- Schou, Søren (1976). *Dansk realisme 1960-75*. København: Medusa.
- Skou-Hansen, Tage (1997). "Digter i det store medie. Leif Panduro: *Farvel Thomas*", i Anne-Marie Mai (red. m.fl.): *Læsninger i Dansk Litteratur, bind 4: 1940-1970*. Odense: Odense Universitetsforlag.
- Tiemroth, Jørgen E. (1977). *Panduro og tredivernes drøm*. København: Vinten.
- Tranholm, Mads (1977). "Det ufri sinds frisind. Om Leif Panduros *De uanstændige*", i Jørgen Bonde Jensen og Karen Nicolajsen (red.): *Romanen som offentlighedsform. Studier i moderne dansk prosa*. København: Gyldendal.

Note

- 1 Forfatterne Lars Frost og Kristian Bang Foss deltog også i arrangementet og fortalte om Leif Panduro som inspirationskilde. Klassikerdagen arrangeres årligt af Danmarks Biblioteksforening. I år på Nørrebro Bibliotek, 19. september, 2023.